

Tri obeť

Rást' k väčšiemu bytiu cez rozvíjanie schopnosti vidieť, počuť a poznať iných

Text: Yehuda Tagar

Preklad: Silvia K. Galatová

V každom okamihu si každý z nás môže povedať: „Je vo mne väčšie ja, vyšší potenciál, ktorý ešte nie je realizovaný. Potenciál byť múdrejší, hlbší, veľkorysejší, láskyplnejší, kreatívnejší, silnejší, odvážnejší, viac odpúšťajúci, vďačnejší, užitočnejší. Žije vo mne potenciál väčšej ľudskej bytosti, ktorá môže byť oveľa bdelešia voči realite sveta okolo mňa, realite vo mne, vo vnútri iných ľudí, v prírode, v umení, v skrytých bytostiach, ktoré sú pre mňa teraz neviditeľné. Je vo mne väčší potenciál, ktorý sa môže dôvernejšie spojiť s pravdou, s dobrom, s krásou, s radosťou, s účelom môjho života, so zmyslom všetkého. Som tehotný s tým väčším ja, ktoré žije ako zárodok v mojom vnútri. Tento potenciál sa však do reality nezrodí len s plynutím času. Budem ho musieť rozvíjať vlastným vedomým úsilím, budem ho musieť zrodiť vlastnými duchovnými silami“.

Toto si v každom bode života môže povedať každý z nás. A bude to pravda. Bude to pravda, o ktorej nepochybne budeme pochybovať. Neexistuje žiadny minulý záznam o mojom budúcom Ja. Žiadne dôkazy, ani svedkovia toho, čo sa doteraz nikdy nestalo. Pochybnosti tu budú a jediný spôsob, ako ich prekonať, je vlastnými rukami vytvoriť ďalšiu fázu môjho rozvoja. Iba nový akt kreativity môže prekonať pochybnosti o sebe.

Aby doteraz nikdy neprejavovaný ľudský potenciál dostal príležitosť prejaviť sa, existujú v živote človeka prahy. Musia existovať. Ich prekročenie je prípravou na ďalšiu fázu. Prekročenie osobných prahov nie je prechádzka ružovou záhradou, pretože v tomto neexistuje žiadna hotová záhrada a žiadna pripravená cesta. Neexistuje vo mne žiadna hotová sila, s ktorou by som mohol prekonať svoje vlastné obmedzenia. To všetko musím vytvoriť.

A najväčší prah našej doby na osobnej aj kolektívnej úrovni je: porozumenie inej ľudskej bytosti z jej vnútra. Prežiť jej zážitok, akoby bol môj. Vedieť, čo pre ňu znamená jej život, akoby to bol zmysel môjho života. Na svete, v prírode a vo vesmíre existujú aj iné bytosti. Ale nemôžeme ich dosiahnuť, kým nedosiahneme vedomie o ľudskej bytosti vedľa nás. My ľudia sme duchovné bytosti, každý z nás. Len sme zabudli. Cesta k vyššiemu duchovnému povedomiu prechádza stretnutím ducha v sebe a v druhom človeku. Sme jeden pre druhého bránami.

Myslím, že na to, aby sme prekonalí tento zásadný prah našej doby, budeme musieť niečo obetovať. Žijeme život: vnímame, cítime, myslíme, chceme a konáme. Tieto schopnosti duše všetci používame v normálnom živote pre vlastné naplnenie a uspokojenie. Toto je normálne Ja prítomné v každom z nás. Tento prirodzený, daný, inštinktívny záväzok uspokojovať vlastné potreby majú ľudské bytosti spoločné so

živočíšnou ríšou. Avšak toto je moje obyčajné Ja, ktoré zatiaľ neprekročilo prah, aby sa skutočne stretlo s iným človekom.

Všetci máme dušu, ktorú používame sami pre seba. Aby sme sa mohli ďalej vyvíjať a prekračovať životné prahy, musí sa naša duša stať nástrojom na vnímanie inej duše. Táto transformácia z používania duše na vlastné uspokojenie na používanie duše ako nástroja na hlbšie spojenie s dušami ostatných, je zároveň môj osobný vývoj a vývoj ľudstva ako celku. Ak má ľudstvo budúcnosť, je to toto. A to je princíp skutočného zasvätenia. To, čo robím pre seba a to, čo robím pre svet, je jedno a to isté.

V každom okamihu akejkoľvek ľudskej interakcie stoja na ceste do tejto dimenzie väčšieho Ja tri hlavné prahy:

- 1) transformácia môjho **myslenia** na zmyslový orgán pre vnímanie myslenia druhého
- 2) transformácia mojich osobných **pocitov** na zmyslový orgán pre cítenie pocitu druhého
- 3) transformácia mojej **vôle** na zmyslový orgán pre vôľu druhej osoby

Na jednej strane toto robím pre druhú osobu a pre zlepšenie môjho vzťahu a spolupráce s ňou. Pretože každý z nás sa chce cítiť porozumený na hlbšej úrovni. A každý z nás bude mať lepší vzťah s niekým, kto mu lepšie rozumie. Hlbšie porozumenie zlepšuje naše vzťahy s partnermi, priateľmi, deťmi, rodinou, kolegami, skrátka so všetkými. Ale zároveň je to to najlepšie, čo môžem urobiť pre svoj osobný a duchovný rozvoj a pre svoje uzdravenie. V dôsledku tohto úsilia urobím skutočný praktický krok k prejavu svojej vlastnej vyššej bytosti, svojho vlastného vyššieho potenciálu. Budem rozvíjať tri nové úrovne ľudskej evolúcie, ktoré teraz čakajú ako potenciál pre každého:

- 1) **Imaginácia** ako sila vnímania pre myslenie druhých
- 2) **Inšpirácia** ako sila vnímania pre pocity druhých
- 3) **Intuícia** ako sila vnímania vôle ostatných.

Toto sú vlastnosti väčšieho „ja“ v každom z nás dnes.

Skutočný vývoj však naozaj vyžaduje niečo obetovať. Na vedomé pestovanie našich budúcich síl vnímania je potrebné:

Poprvé: Zadržat' moje *zmýšľanie* o inej osobe predtým, než sa z neho v mojej mysli stane ustálený koncept. Namiesto toho nechať koncept vyjsť z významu, ktorý má pre druhú bytosť.

Podruhé: Zadržat' svoje *pocity* o inej osobe predtým, ako ich skonzumujem pre svoje vlastné uspokojenie. Namiesto toho nechať moje cítenie cítiť realitu pocitov druhého človeka.

Potrebie: Zadržat vlastné impulzy *vôle*, akcie a reakcie, predtým, než naplním túžbu naplno ich prejavit'. Namiesto toho použiť svoju vôľu na účely vnímania reality *vôle* druhého človeka. Reality, ktorá sa nachádza za reakciou druhého človeka skôr, než jeho reakcia vyvolá moju reakciu na ňu.

O každom z týchto prekročení prahov, ich vplyve na vlastnú transformáciu a ľudské vzťahy a spoluprácu, by sa dalo povedať a napísať oveľa viac. Ale pre tento článok pridám iba tri príklady aplikácie týchto **troch obetí** v bežnom živote.

Zoberme si **prvú obeť**: disciplínu, zdržať sa vytvárania dojmov z vnemov prichádzajúcich od inej osoby. Druhá osoba hovorí určitým emocionálnym jazykom a intonáciou, koná, reaguje, rozhoduje sa. Toto sú pre mňa vnemy. Normálna tendencia je hneď ich posúdiť na základe toho, či sa nám páčia alebo nepáčia, či súhlasíme s vyjadrenými názormi alebo nie, či sú pre nás výhodné, alebo nám škodia. Zaujmemo stanovisko, vytvoríme si úsudok, urobíme si vlastný názor na základe našich minulých dispozícií, vzťahov a asociácií, ktoré v nás ten druhý vedome alebo nevedome vyvoláva. Od tej chvíle sa úsudok, ktorý si vytvoríme o vyjadreniach druhého človeka, stane našou realitou. To je to, čo väčšina z nás bežne robí väčšinu času.

Ale žiaden z mojich úsudkov, môjho pripisovaného významu a „reality“, ktorú si o tejto osobe vytváram, neodráža jej realitu. Vôbec žiaden. To som len ja, kto sa premieta do reality toho druhého. To vedie k neustálemu stretu dvoch odlišných realít týkajúcich sa tej istej životnej situácie, a k zastaveniu vývoja jednotlivca a vzťahov.

Predstavme si však, že by som sa v tom okamihu - medzi vnímaním prejavov druhého a vytvorením si o ňom vlastného úsudku - dokázal zastaviť. A namiesto toho, aby som pristúpil k formovaniu svojej reality, použil by som túto mentálnu schopnosť na niečo iné. Svoju schopnosť tvorenia si vlastného úsudku by som použil na to, aby som umožnil skúsenosti druhého človeka vytvoriť v mojej mysli obraz o tom, čo tým tá druhá strana naozaj myslí. V takom prípade by sa vo mne, aj v interakcii medzi nami, odohralo niečo úplne nové. Moje vlastné myslenie by sa do istej miery stalo zmyslovým orgánom myslenia a vnímania významu a reality tej druhej osoby. Prepojil by som sa s jej bytím zvnútra. Toto je krok smerom k tomu, čo v psychofonetike nazývame **imaginatívne vnímanie**. Je to schopnosť „vidieť“ mentálne obrazy inej ľudskej bytosti z ich vlastného pohľadu.

Podme k druhej obeť: disciplíne zdržať svoj cit predtým, ako ho strávim pre svoje vlastné uspokojenie, a umožniť môjmu *cíteniu* cítiť realitu cítenia druhého človeka. Druhá osoba hovorí alebo koná spôsobom, ktorý vo mne vyvoláva hlboký, príjemný alebo nepríjemný dojem. V tejto situácii zvyčajne to, čo cítim ja v reakcii na vyjadrovanie tejto osoby, naplní moju dušu a dominuje v mojom zážitku zo stretnutia s druhou osobou. Ale môj pocit či emocionálna reakcia na vyjadrenie druhej osoby môže byť do značnej miery riadená *mojimi* sympatiami a antipatiami, *mojou* príťažlivosťou a odporom, *mojimi* asociáciami, *mojou* minulosťou, *mojimi* predchádzajúcimi skúsenosťami s podobnými prejavmi. Ak na úrovni pocitov urobím len toto, nebudem v skutočnosti vnímať dušu toho druhého, ale len svoju vlastnú. Pod vplyvom svojich pocitov prisúdím význam a vytvorím si svoju realitu o duševnom živote druhej osoby. Toto je opäť projekcia, nie skutočné vnímanie druhého človeka.

Predstavme si však, že by som sa dokázal na chvíľu zastaviť v okamihu medzi vnímaním pocitu druhého a tým, že nechám svoje pocity a emócie dominovať tomu, aký význam priradím tomuto prejavu druhého človeka. Ak by som sa v tej chvíli dokázal zastaviť a použiť moje pocity na to, aby rezonovali s pocitmi druhého človeka, potom by sa stalo niečo nové vo mne aj interakcii s tým druhým. Moje cítenie by sa stalo receptorom cítenia druhého človeka. Moje cítenie sa v tej chvíli stáva orgánom pre vnímanie rezonancie inej duše. To je krok k tomu, čo v prychofonetike nazývame **inšpiratívne vnímanie**: Je to schopnosť „počut“ rezonanciu inej duše v mojej duši.

Pozrime sa na **tretiu obeť**: Schopnosť pozdržať vlastný impulz vôle, akcie a reakcie, skôr než naplním túžbu prejaviť ho, a miesto toho ho použiť na vnímanie reality vôle toho druhého, ktorého konanie vyvolalo moju reakciu. Tento akt obety môže mať ďalekosiahle dôsledky: transformáciu *práve prebiehajúcich* obranných reakcií na zmyslový orgán.

Všetky impulzy vôle túžia po vyjadrení vo svete. To je povaha túžby. Bez uvedenia túžby do pohybu nebudem efektívny vo vzťahu k okolitému svetu. Ak ku mne prichádza agresívna, obranná urážlivá, odsudzujúca, kritická či útočná reakcia inej osoby, je normálne reagovať protireakciou, výbuchom alebo zrútením. To je to, čo väčšina z nás väčšinu času robí. Toto je deštruktívny účinok obranných reakcií na všetky medziľudské vzťahy.

Ak by som však dokázal na zlomok sekundy - medzi vnímaním „útok“ a mojou túžbou brániť sa protiútokom - zastaviť, do interakcie vstúpi niečo nové. V tej chvíli by moja vlastná vôľa mohla splniť svoj vyšší potenciál ako nástroj vnímania vôle ostatných.

Vôľa komunikuje s vôľou rovnako, ako Francúzi hovoria medzi sebou po francúzsky a Číňania hovoria medzi sebou po čínsky. Potenciálne môžem použiť svoju vlastnú vôľu na „poznatie“ vôle ostatných. To je vyšší potenciál ľudskej vôle. V psychofonetike ho nazývame *intuitívne vnímanie* reality iného človeka, akoby bola moja vlastná.

Vôľa hovorí jazykom vôle, rovnako ako myslenie hovorí rečou myslenia a cítenie hovorí rečou cítenia. Toto sú jazyky duše. Bežne ich používame na nižšej úrovni, len pre vlastnú spokojnosť. Môžeme sa však rozhodnúť obetovať svoje bezprostredné uspokojenie, aby sme mohli používať tie isté jazyky duše na vnímanie rovnakej úrovne reality ostatných. Môžem použiť svoju angličtinu na vyjadrenie sa v angličtine, a rovnako môžem použiť tú istú anglickú slovnú zásobu, aby som porozumel inej osobe, ktorá so mnou hovorí anglicky. Angličtina je tá istá, ale realita je iná.

Naša duša je naším najosobnejším a najintímnejším vlastníctvom. Osobnejším než naše telo. Väčšina z nás väčšinu času používa svoju dušu pre seba. Ale vyšší potenciál ľudských bytostí sa aktivuje, keď sa moje „Ja“ rozhodne použiť moju dušu ako nástroj na vnímanie ostatných. Toto je skutočný, uzemnený a zodpovedný prístup k duchovnému rozvoju s okamžitými dôsledkami v sociálnej oblasti. Ak má ľudstvo budúcnosť, toto je ona.

Ale tá budúcnosť sa musí začať vytvárať teraz.